

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

40. Historia recens de admiranda cuiusdam defuncti apparitione excerpta ex literis Ven. D. Ioannis N. ex qua elucescit auitæ et Catholicæ religionis veritas, et quantoperè defunctis prosint suffragia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

crepusculo vespertino subsequēis diei in noctem iam inclinato: fratribus conuocatis, vitam presentis metas in se decursas esse pronunciauit. Et idē psalmodiā eos insistere, precibus omnimodis postulauit. Antiphonas omnes, & psalmorum initia quasi precentor ordiens pro se fecit decantari. His igitur finitis, paululum respirauit: fratribus ad sua strata redeuntibus, huc illucque deambulando estuans, imminente velocitate transitus sui, decidit in lectulum, sumptoque viatico, ultimam huius instabilis vitæ clausit horam. Hæc sunt quæ nos confratres eius & venturis & lecturis testamur: veraque esse cognoscimus.

Historia recens de admiranda cuiusdam defuncti apparitione, excerpta ex literis Ven. D. Ioānis N. ex qua elucescit auitæ et Catholice religionis veritas, & quantoperè defunctis prosunt suffragia viuorū.

CAP. XL.

Respōsum abs te soror, ad postremas meas literas auidē expectans, prætermittere nō potui, quin te stupendi cuiusdam miraculi, quod hic Syluæducis his diebus contigit in ædibus Dominæ Vlierdēsis, quamprimū certiozem facerē, præsertim cum id negotij mihi ab aliis demandatum sit. Historia nec ficta est, nec somnium, sed reuera contigit iam præterlapso die 23 Nouembris, quo nimirum frater noster maritus tuus eadem forma & vestibus, quibus cum postremo Syluæducis esset, indu-

aus fuit, nigro videlicet pallio, holosericis ca-
 ligis, aperto capite, iunctis manibus apparuit
 diuersis & locis, & temporibus ancillæ fami-
 liæ, cuius supra mentionem fecimus. Tandem
 pallium remouens, horrendam flammâ ignis,
 & oculos quasi flammam & lumen emitten-
 tes ostendit. Quod ancilla videns, præ timore
 in defectum animi incidit. Filia & earum a-
 mita, quæ præsentibus erant, cum ex famula pa-
 trem suum esse intelligerent, vnicè ab eâ con-
 tenderunt, vt timore isthoc deposito, cum à
 Deone, an aliundè veniret, & an humana ope
 iuuari queat, rogaret. Illa autem præ timore
 non potuit. Consulunt super hac re D. Heltiū,
 & Ecclesiæ Pastores. Vnus, rogandū esse quid
 peteret, arbitrabatur, alij in contraria erant o-
 pinione, quod somnia & nugæ putarentur.
 Meâ sententiâ, rogandum erat, quid venisset,
 auxiliumque promittendum, si legitimis mo-
 dis præstari posset. Nobis de his rebus delibe-
 rantibus, ecce rursus in forma qua primò, sci-
 licet non horrenda apparuit, dicens: Quid non
 iuuas me? quare times? Nihil tibi fiet. Illa re-
 spondit: Non habeo ob summam trepidatio-
 nem copiam auxilij. Hæc feria secunda prima
 luce contigerunt. Apparuit deinde ad nonam
 & decimam nihil dicens, verum grauiter sus-
 spicia ducens, ac demum hora eiusdem diei se-
 cunda, dixit: Quid non iuuas me? Illa dixit:
 Parata sum te iuuare omnibus modis, quibus

T

per

990 COLLATION. SACRAR.

per Catholicam Ecclesiam licet. Respondit ille; hoc est quod haecenus expectavi. Et deducta è cubiculo in atrium, rogavit ut sacra quæ pro defunctis fieri consueverunt, tria celebrari curaret. Atque ut se Orschotum conferens, istuc ad altare S. Crucis semifestertium offerret, quod ipse cum infirmus aliquando promississet, se 'oblaturum' neglexerat. Consolatus, deinde eam petiuit, ut omnem timorem abiceret, quoniam ipse comitaretur. Petens præterea, ut filius & fratri diceret, ut pro se orare non desisterent. Feria tertia, ancilla Orschotum abiit ad implendum eius desiderium. Ille verò, uti promiserat, nunquam eam reliquit, imò & præiuit eam in domum vsque ad cubiculum, atque inde in templū ad altare S. Crucis. Ibi uterque flexis poplitibus orauit. Illa nesciens vbi oblationem suā relinqueret, ducta est ab eo ad gazophylacium siue receptaculum oblationum, cui eandem imposuit. Feria sexta illa Syluam ducis rediit, nullum cum eo miscens sermonem, quanquam sepè manibus iunctis se ostendebat. Die sabbati manè è somno excitauit, præcepitque ut induta vestibus, in æde D. Ioannis antè Ven. Sacramentum aliquid offerret. Ipse enim hoc aliquando, cum Syluæ ducis pacis inter ciues cõponendæ causa esset, vouerat. Quo peracto, rediit circiter medium quartæ eiusdem diei, & excitauit eam dicēs: Festina, tempus meū hîc breue est. Cum.

Cumque illa se induendo occuparetur, rursus dixit: Festina, non dudum hic ero. Moxque processit in atrium, in quo summa fuit claritas, & petiuit, vt ipsa pro Missis celebratis exsolueret in plura cleemosyna. Adhæc mandauit fratri dici, vt in fide Catholica perseueraret constans, qualem cum esse non dubitabat quidem, monere se tamen id imprimis aiebat, quod vita mortalium variis vt rerum vicissitudinibus & fluctuationibus exposita, sicut ipse per experientiam didicisset, dum aliquando de Catholica religionis veritate dubitaret, quod ipsi grauissimæ pœnæ causa & principium fuerit. Idem & filiabus suis dici petiuit, vt que amita suæ vestigiis iugiter insisterent: monens insuper, vt sine intermissione pro defunctis fidelibus orarent. Si enim sentiremus in quibus essent pœnis, quantumque eisdem preces viuentium fidelium prosint, nec horam, imò nec momentum quidem sine eorum memoria uiueremus. Subiunxit quoque pœnarum suarum tempus fuisse quinque annorum, sed quatuor annorum, totidemque dierum pœnas se per amicorum preces euasisse, iamque in perpetuum esse seruatum: gratias agens sororibus quibusdam Boxtellensibus pro suis precibus. Monebat etiam Dominam Vlierdensem, vt testamentum suum incolumis existens faceret, ne in articulo mortis eo condendo occuparetur, sed soli Deo tunc vacare posset. Petebat insuper à fra-

tre, vxori vt nuntiaret, vt cum filiis suis omnē
excolet concordiam, ne & illi aliquando idē
cōtingat quod sibi. Rogatus de statu quorun-
dam defunctorum, respondit se nihil aperire
posse, quia à Deo sibi non esset cōcessum, hoc
tamen addens, vt pro talibus sine intermissio-
ne orarent. Demum actis tam ancillæ quam
omnibus qui pro se orauerant gratias, suam
vicissim operam illis promittens, cum magno
splendore iunctis manibus in cælum perpetuò
beatus (vt equidem non ambigo) ferebatur.

Habes breuiter quæ hic hisce diebus, cum
multis aliis circumstantiis, quas referre longū
esset, contigerunt, quæ non fabulæ aniles, aut
somnia sunt, sed reuera sic se res habet, quod
iurciurando, & testimonio totius familiæ, si
res exposcit, confirmabitur. Atque hæc idē
tibi scripsi, vt vnà nobiscum gaudeas: mihi e-
nim prodigio simillimum, quod nos de fra-
tris nostri salute certos reddit, & in auita no-
stra & Catholica religione nos confirmat,
quodque non alia sit sectanda religio, nisi illa
sola, quam à S. Romana & Apostolica Eccle-
sia, iam inde ab Apostolorum temporibus ad
nos veluti per manus traditā accepimus, quā
Christus sacri oris sui oraculo plantauit, Apo-
stoli tradiderunt, Martyres sanguinis sui testi-
monio consignarunt, vniuersa vno ore docet
atque obseruat per totū terrarum orbem Ec-
clesia Catholica. Spero vos aliosque amicos
nostros

nostros huius historiae relatione plurimum in fide stabiliendos, cunctosque horum temporum novos & perniciosos errores facile repudiaturus, qui tam multos, pro dolor, in aeternae damnationis voraginem praecipitant. Vale.

Cursum Sylvaë ducis 11. Decemb. anno 1581.

Historia recens & memorabilis, de quodam Arnolde Huberto, qui post triduanam extasim, admiranda se vidisse testatus, venientes ad se erudiebat ad pietatem.

CAP. XLI.

Cum circa annum dominicæ incarnationis 1559. in pago Buremaliseno comitatus Burani, qui est feudum Ducatus Geldriaë, pestis grassaretur, Arnoldus Hubertus, nauta, homo coniugatus, ob vitæ integritatem & iustitiæ opinionem omnibus gratissimus, nocte quadam diuinitus compellatus, mox uxorem excitat, Surge, inquit, ego vocor. Illa quid causa esset, interrogante, ipsoque instanter respondente, se vocari, velleque suscipere Sacramenta Ecclesiastica, surgunt ambo, Ecclesiam ad eunt. Quæ cum noctu ex more clausa esset, coram Crucifixo ante valvas Ecclesiæ erecto prostratus, diutissime orauit idem Arnoldus. Interim excitatus Parochus aduenit, cui confiteretur, admittiturque ad participationem diuinorum mysteriorum. Quibus perceptis, domum reuersus, incidit in extasim, aut velut quoddam animæ deliquiû, ita vt vix eo tempore discerni posset, viueretne an esset mortuus.